

The Way
Of The Cockroach
CHUYỆN CỦA CHÚ GIÁN
GIẢI PHÁP TỐI ƯU CHO BẠN

- Hãy mua sách in hợp pháp để ủng hộ các Đơn vị xuất bản và các Tác giả.

THE WAY OF THE COCKROACH

by Craig Hovey

Copyright © 2006 by Craig Hovey

Vietnamese Edition © 2008 by First News - Trí Việt.

Published by arrangement with St. Martin's Press
through Tuttle - Mori Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

THE WAY OF THE COCKROACH - CHUYỆN CỦA CHÚ GIÁN

Công ty First News - Trí Việt giữ bản quyền xuất bản và phát hành ấn bản tiếng Việt trên toàn thế giới theo hợp đồng chuyển giao bản quyền với St. Martin's Press thông qua Tuttle-Mori Agency.

Bất cứ sự sao chép nào không được sự đồng ý của First News và St. Martin's Press đều là bất hợp pháp và vi phạm Luật Xuất bản Việt Nam, Luật Bản quyền Quốc tế và Công ước Bảo hộ Bản quyền Sở hữu Trí tuệ Berne.

CÔNG TY VĂN HÓA SÁNG TẠO TRÍ VIỆT - FIRST NEWS

11H Nguyễn Thị Minh Khai, Quận 1, TP. Hồ Chí Minh
Tel: (84.8) 822 7979 - 822 7980 - 823 3859 - 823 3860
Fax: (84.8) 822 4560; Email: triviet@firstnews.com.vn
Website: **www.firstnews.com.vn**

C R A I G H O V E Y

The Way
Of The Cockroach
CHUYỆN CỦA CHÚ GIÁN

GIẢI PHÁP TỐI ƯU CHO BẠN

*Mỗi người phải luôn nỗ lực đạt được mục tiêu mà
mình đã đề ra, còn những yếu tố khác chỉ đóng
vai trò hỗ trợ khách quan mà thôi.*

Biên dịch:

Lệ Thu – An Bình – Tâm Hằng

First News

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

LỜI GIỚI THIỆU

Không phải ngẫu nhiên mà Craig Hovey lấy con gián, một con gián thực sự theo nghĩa đen, làm một trong hai nhân vật chính cho tác phẩm của mình. Nếu bạn biết rằng loài vật xuất hiện từ thời tiền sử này (trước khủng long khoảng 150 triệu năm và trước khi tổ tiên chúng ta biết đứng thẳng và đi bằng hai chân khoảng... 300 triệu năm) có một bản năng sinh tồn mạnh mẽ, vượt qua mọi biến đổi khí hậu và địa chất khắc nghiệt nhất để sinh sôi nảy nở trên khắp mặt đất cho đến ngày nay, bạn sẽ hiểu ngay vì sao tác giả lấy chú gián Gregory làm biểu tượng cho sức mạnh của tồn tại và bí quyết thành công trong quyển sách của ông.

Thành công trong công việc và hạnh phúc trong tình yêu là ước mơ muôn thuở của con người. Thế nhưng, trong cuộc sống hiện đại, để

đạt được ước mơ này, mỗi người cần phải nỗ lực và phấn đấu rất nhiều.

Cuộc sống của chúng ta đang ngày càng trở nên sôi động và theo đó, môi trường kinh doanh ngày càng trở nên khốc liệt. Thế nhưng, một điều dễ nhận thấy là việc cạnh tranh ngày nay không chỉ diễn ra giữa các công ty mà còn tồn tại ngay trong bản thân mỗi tổ chức. Do vậy, nếu chúng ta không biết cách hoàn thiện bản thân cũng như nắm bắt được quy luật tồn tại trong môi trường cạnh tranh đó, việc trở nên lạc hậu hoặc bị đào thải là điều khó tránh khỏi.

Tương tự cuốn sách kinh điển *Ai lấy miếng pho mát của tôi?* của tác giả nổi tiếng Spencer Johnson, "**Chuyện của chú gián**" của Craig Hovey là một câu chuyện ngụ ngôn sâu sắc nói về cách thức ứng phó với thay đổi, cho dù đó là thay đổi trong công việc hay trong cuộc sống. Câu chuyện bắt đầu vào một buổi sáng sớm, khi đó, Joseph, một quản lý cấp trung đang đau đầu với hàng loạt vấn đề cần phải giải quyết, cả trong công việc lẫn tình cảm, bất ngờ nhìn thấy một con gián trên bàn làm việc của mình. Sau khi thương lượng để không bị giết, con gián đồng ý hướng dẫn Joseph mười "*Nguyên tắc của loài Gián*" để giúp anh đạt

được thành công như mong muốn. Dù nhận được sự giúp đỡ bất ngờ từ chú gián thông minh, nhưng bản thân Joseph cũng đã cố gắng rất nhiều để có được kết quả như mong đợi. Đây chính là thông điệp mà tác giả muốn gửi gắm đến chúng ta: *Mỗi người phải luôn nỗ lực cho mục tiêu mà mình đã đề ra, còn những yếu tố khác chỉ đóng vai trò hỗ trợ khách quan mà thôi.*

Mười nguyên tắc mà chú gián thông minh mang đến cho nhân vật chính trong câu chuyện cũng chính là mười bài học cần thiết giúp chúng ta giải quyết những khó khăn trong công việc cũng như những khúc mắc trong quan hệ tình cảm. Với văn phong tự nhiên và hóm hỉnh, Craig Hovey đã mang đến cho độc giả những lời khuyên sâu sắc và bổ ích.

Thành công không tự nhiên mà đến. Nó là sự kết hợp của rất nhiều yếu tố, trong đó có sự nỗ lực không ngừng của bản thân mỗi người cùng với một chút may mắn. Với **“Chuyện của chú gián”**, chúng tôi hy vọng bạn sẽ tìm thấy chìa khóa để thành công trong công việc cũng như trong cuộc sống.

- First News

Chương Một

Bạn không có gì để sợ ngoại trừ chính bản thân mình

Joseph mệt mỏi nhìn đồng hồ - vẫn chưa đến 6 giờ sáng, nhưng anh lại đang cắm cúi bên bàn làm việc, cố gắng vắt óc tìm mọi cách nhằm chuyển đổi kết quả kinh doanh ảm đạm trong tháng. Nếu không đề xuất được phương án khả thi, anh có thể bị sa thải khi trình lên ông Harshfeld sau giờ ăn trưa. Joseph hình dung cảnh tượng ông Harsh, trong cương vị của một ông chủ như cách mà ông luôn thích được gọi, đang ngồi phía sau một cái bàn lớn bằng kim loại, vừa lắc lắc đầu vừa cau mày trong khi vẫn

giả vờ lắng nghe anh nói. Cặp lông mày rậm rạp thỉnh thoảng lại nhướn lên, hạ xuống phía trên đôi mắt lạnh lùng, vô cảm. Bên dưới vầng trán rộng và nhăn thín của ông, đôi mắt trông càng gần nhau hơn.

Cảnh tượng này khiến anh bất giác rùng mình.

Mặt trời chỉ vừa mới ló dạng và dưới ánh sáng của chiếc đèn bàn nhỏ xíu, Joseph bắt đầu ngày làm việc mới của mình trong sự tĩnh lặng hoàn toàn. Anh lơ đãng đưa tay kéo ngăn kéo trên cùng và lấy ra một thỏi bánh dinh dưỡng mà Monica, cô bạn gái của anh cứ đoán chắc là có lợi cho sức khỏe và tuổi thanh xuân. Mỗi miếng bánh đều rất tốt cho sức khỏe, từ nguyên liệu làm vỏ bánh cho đến phần nhân bánh. Điều đáng nói là khi những thành phần này kết hợp với nhau lại tạo nên một chiếc bánh có mùi vị thật dễ sợ.

Căn phòng yên tĩnh đến lạ. Joseph biết mình sắp có thêm một ngày dài nữa nên anh cố nuốt miếng bánh. Anh tập trung vào những con số tàn nhẫn trước mắt đến nỗi chẳng thèm nhìn gói bánh trong khi xé phăng miệng túi và há miệng cắn một miếng.

Có cái gì đó rơi xuống chồng giấy trước mặt. Tiếng động rất khẽ nhưng giữa sự yên lặng của căn phòng này, Joseph nghe thấy rất rõ. Anh cúi người một chút để nhìn rõ hơn. Nó là một cái gì đó màu nâu, dài khoảng năm centimét.

Nó là một sinh vật sống!

Ôi trời, một con gián!

Sinh vật kinh tởm kia rơi xuống trong tư thế nằm ngửa, mấy cái chân của nó ngo nguậy dữ dội. Nó đang cố gắng lật trở lại để chạy trốn. Nhưng nó không tài nào làm được điều đó. Joseph nhanh tay chớp quyển sách hướng dẫn sử dụng máy in phía bên phải. Con gián khiến anh hết sức sợ hãi và anh định hy sinh tờ giấy nằm trên cùng để giết nó.

Khi Joseph nhấc quyển sách lên và chuẩn bị giáng một đòn chí mạng lên con gián thì bất chợt anh nghe thấy một giọng nói khẽ vang lên.

- Dừng... Dừng! Xin anh thương tình đừng giết chết tôi.

Joseph hoảng hốt nhìn quanh. Hẳn là có ai đó đang muốn chọc ghẹo anh. Nhưng Joseph chợt nhớ ra rằng tất cả đồng nghiệp của anh đều ít khi đến công ty sớm thế này. Giọng nói đó lại cất lên:

- Làm ơn đừng giết tôi. Tôi bị ngã và không thể lật ngược lại được. Xin hãy thương tình, tôi còn có những đứa con và chúng cần có tôi!

- Ai đó? - Joseph dè dặt hỏi với giọng can đảm nhất. - Tôi biết anh ở đâu đây thôi... Anh và trò đùa của anh. Thôi, ra đi nào. Tôi chỉ muốn giải quyết cho xong công việc ở đây thôi.

- Tôi không đùa đâu. Tôi ở ngay trước mặt anh đây này.

Giọng nói đó cất lên từ một con gián sao? Không thể thế được! Joseph cho rằng hẳn có ai đó đã bày trò cài máy ghi âm trên bàn làm việc của anh và bật băng phát. Nhưng những cái chân vẫn đập liên tục và không những thế, anh còn nhìn thấy cái râu của con gián đang ngo nguậy trên tờ giấy.

- Ôi, mình bắt đầu thấy mệt rồi. - Joseph lau mồ hôi. - Mình phải nghỉ một chút hoặc làm một cái gì khác... Mình bị ảo giác rồi.

- Anh không bị làm sao đâu. Tôi là có thật mà. Và nếu anh không có ý định giết tôi, anh có thể lật ngửa tôi lại được không? Tôi hứa sẽ không làm phiền anh thêm lần nào nữa đâu.

Joseph nhìn con gián một lần nữa. Bây giờ, những cái chân của nó đập chậm hơn ban nãy, thỉnh thoảng có vài cái nảy mạnh nhưng rõ ràng là nó không thể chạy đi đâu được. Anh nhắc quyển sách hướng dẫn sử dụng máy in lên lần nữa.

- Liệu có thật là mi đang nói không đấy? Nhưng xui cho mi rồi, ta rất ghét gián.

- Đừng, đừng. - Những cái chân lại bắt đầu vùng vẫy điên cuồng. - Xin đừng giết tôi, tôi có thể giúp anh mà. Tôi hiểu được mọi khó khăn của anh trong công việc ở công ty cũng như những rắc rối trong quan hệ tình cảm của anh với Monica ở nhà. Tôi thật sự có thể giúp được anh mà.

- Cái gì? Làm sao mi, một con gián lại biết tên bạn gái của ta và có thể giúp ta được? Thật không thể hiểu nổi.

- Điều đó là có thật. Và tôi còn biết nhiều điều hơn thế nữa. Chẳng hạn, tôi biết căn phòng của anh rất nhỏ và giữa anh và người bạn gái đang tồn tại khá nhiều bất đồng. Tôi còn biết cả kế hoạch đám cưới của anh cũng như việc anh chị dự định sẽ đi đâu trong tuần trăng mật nữa. Không chỉ có thể...

- Làm sao mi có thể biết về đám cưới của ta được khi bản thân ta còn chưa có ý định kết hôn. Mà thậm chí ta đã kết hôn đi chẳng nữa thì làm sao mi hiểu được tuần trăng mật là gì chứ.

- Tên tôi là Gregory và tôi đã đến căn hộ của anh nhiều lần rồi.

- Cái gì? Không thể thế được. Ta sống cách đây hơn mười lăm kilômét, sao người có thể đến đó được? - Joseph không tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

- Việc đến nhà anh thật ra rất đơn giản. Tôi chỉ cần đi nhờ một trong những ngăn rộng trong cặp tài liệu của anh là đến được đó rồi.

Joseph bỗng cảm thấy buồn nôn mặc dù bao tử của anh đang rỗng.

- Thật là kinh khủng. Ý mi là ta đã mang một con gián về nhà hả? Monica mà biết được chuyện này thì sẽ giết chết ta mất.

- Anh đừng lo. Cho đến giờ thì chỉ có mình tôi đi đến nhà anh thôi. Chỉ riêng món rau trộn dưa chuột mà anh mang vào văn phòng này cũng đủ để mấy người bạn của tôi tránh xa rồi.

- Để ta giải thích cho mi hiểu. Cách đây vài tháng, mẹ ta đến chơi và làm món rau trộn mà ta rất thích. Ta đã mang theo một ít cho bữa trưa hôm đó.

- Và anh đã để chúng trong một cái hộp cũ rích, lại còn làm tung tóe khắp nơi nữa chứ. Không những vậy, sau khi ăn xong, anh còn để cái hộp nguyên như vậy suốt cả tuần lễ. Kinh khủng, đúng là kinh khủng. - Gregory tắc lưỡi nhớ lại.

- Sao lại kinh khủng? Chẳng phải loài gián của mi ăn bất cứ thứ gì hay sao?

- Nhưng chúng tôi không ăn dứa chuột. Tất cả bọn tôi đều ghét dứa chuột.

- Hừm, ai mà biết được loài gián các người lại kén chọn như vậy chứ. - Joseph bĩu môi.

Nói xong, Joseph nhìn miếng thức ăn còn vương vãi trên bàn, anh chợt buột miệng hỏi:

- Nay, lúc này mi đang làm gì mà bị rơi xuống bàn của ta vậy?

- Tôi đang ăn sáng.

- Ăn sáng? - Joseph há to miệng. - Giờ thì ta bệnh thật sự rồi.

- Anh đừng rên rỉ như vậy. Tôi chỉ mới nhấm nháp lớp keo bên ngoài vỏ bọc thôi mà. - Gregory vội vàng thanh minh.

- Mi có chắc là không đụng vào bất kỳ miếng bánh nào của ta không? - Joseph hỏi lại, vẻ dò xét.

- Chắc chắn rồi. Những thứ đó trông chẳng hấp dẫn gì cả. - Gregory nhún vai đáp.

- Ý mi là hồ keo ngon hơn loại bánh đó hả?

- Hả là ngon hơn rồi. - Gregory xác nhận.

Joseph ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý.

- Có thể mi nói đúng.

- Bây giờ, anh đã biết là tôi không hề làm hỏng thức ăn của anh, xin anh hãy lật ngược tôi trở lại.

Tuy chẳng tin vào bất cứ điều gì vừa xảy ra, Joseph vẫn lấy ra một cây bút chì ở ngăn giữa của chiếc bàn làm việc và đặt nó sát bên Gregory. Ngay tức khắc, chú gián lấy 3 chân bên trái chụp lấy vật tựa và lật úp người lại.

Gregory vừa ưỡn thẳng người vừa nói:

- Xin cảm ơn anh, tôi thấy dễ chịu hơn rồi.
Còn bây giờ, để đền ơn lòng tốt và sự giúp đỡ
của anh, tôi sẽ mang đến cho anh một điều bất
ngờ.

Joseph cau đôi mày, giọng vẫn còn hoài
nghi:

- Mi sẽ làm gì cho ta? Một căn phòng miễn
phí trong cái ổ gián của mi à?

- Không. Tôi sẽ chỉ cho anh cách thay đổi
cuộc đời mình.

Joseph nhìn sững con gián một lúc rồi lắc
đầu, giọng hoài nghi:

- Ta biết mi đã từng đến nhà ta một vài lần
và biết những điều mà ta phải thừa nhận là khá
ấn tượng đối với một con gián như mi. Nhưng
ta thật sự nghi ngờ việc mi dám hứa là sẽ giúp
ta thay đổi cuộc đời.

- Anh nghe đây, loài gián chúng tôi xuất
hiện từ thời tiền sử, trước khủng long khoảng
150 triệu năm và trước khi tổ tiên loài tinh tinh
biết cách đi bằng hai chân khoảng 300 triệu
năm. Chúng tôi là những sinh vật lâu đời nhất
tồn tại được cho đến ngày nay và giống như tất
cả những loài sáu chân dễ thích nghi và lâu đời

nhất hành tinh, chúng tôi luôn nằm ngoài ngưỡng đào thải của sự tiến hóa. Tin tôi đi, trong bất kỳ hoàn cảnh nào, những con gián cũng sẽ biết cách tồn tại và đạt được thành công. Nếu anh biết những điều mà chúng tôi biết thì có thể anh sẽ giải quyết được toàn bộ những rắc rối của mình đây.

Joseph lắc lắc đầu, hy vọng cử động đó có thể làm tan biến ảo ảnh về một con gián biết nói trên bàn làm việc của mình.

“Có thật là mình đang chuyện trò với một con gián không nhỉ?”, Joseph đắm chiêu suy nghĩ trong một cảm giác pha trộn giữa choáng váng và kinh hãi.

Gregory im lặng chờ đợi.

- Thậm chí nếu chuyện này xảy ra thật, - Joseph nhượng bộ và tiếp tục nói với con gián, - thì làm sao mi có thể chỉ bảo cho ta biết được điều gì nên làm để quản lý một công ty? Dù sao đi nữa mi cũng chỉ là một con côn trùng mà thôi!

- Sao anh kém thế. - Gregory tự hào giới thiệu. - Tiết lộ với anh, tôi là thành viên của tổ chức *Supella longipalpa*, một tổ chức tương tự

như Mensa ^(*) của thế giới loài người vậy. Không những vậy, tôi còn là thành viên sáng giá nhất của tổ chức này. Chúng tôi lúc nào cũng thích trú ngụ ở những nơi ấm áp như thư viện hoặc các thiết bị điện tử. Chúng tôi thường dùng thời gian của mình vào việc đọc sách hoặc các dữ liệu trong máy tính nhằm phục vụ cho những mục đích lâu dài.

- Ý mi muốn nói đó là nơi để mi học cách nói chuyện?

- Đôi lúc chúng tôi cũng viết lách nhưng đó chỉ là cách để có thêm một chút kinh nghiệm thôi. Bây giờ hãy để tôi chứng minh năng lực của mình bằng cách nói cho anh nghe những gì tôi đã biết được từ điện thoại và máy tính của công ty anh.

Joseph hết sức kinh ngạc khi nghe Gregory kể những điều nó biết về công ty anh. Nó mô tả thật chi tiết về công ty cũng như về những thông tin bên lề đầy thú vị. Con gián nói về những cuộc đấu tranh quyền lực, những liên

(*) Mensa: Câu lạc bộ dành cho những người có chỉ số thông minh (IQ) cao nhất thế giới. Mensa được 2 luật sư người Anh thành lập năm 1946 với mục tiêu tạo ra một tổ chức cho những người có IQ nằm trong "top" 2% dân số. Ngày nay, Mensa có hơn 100.000 thành viên thuộc 100 quốc gia trên khắp thế giới.

minh mật, những chiến lược và thậm chí cả những mối tình lãng mạn trong công ty anh. Joseph vừa lắng nghe vừa xoa xoa cằm:

- Có lẽ chú mày thật sự có cái gì đó mà ta cần học hỏi. Thật là may mắn khi bạn này, ta không nghiền nát chú mày ra.

- Anh nói đúng đấy. Có vô số điều thú vị mà loài người các anh có thể học được từ chúng tôi.

- Con gián nhìn quanh một lượt rồi tiếp tục. - Nhân lúc chẳng có người nào khác ở đây, tôi sẽ chỉ cho anh Mười Nguyên tắc của loài Gián.

- Chú mày đang đùa cợt ta phải không? Thế nào là Mười Nguyên tắc của loài Gián?

Gregory phớt lờ câu nói đầy tính chế giễu đó và trèo lên cái chuốt bút chì của Joseph, chân cầm một cây que. Trông nó lúc này chẳng khác gì một vị giáo sư đã sẵn sàng cho bài giảng của mình.

- Trước đây chúng tôi đã cố gắng khuyên loài khủng long nhưng chúng không chịu nghe. Tôi hy vọng anh sẽ may mắn hơn chúng. - Gregory bắt đầu.

Joseph hỏi, giọng đầy nghi ngờ:

- Gián mà cũng có thể nói chuyện được với
khủng long à?

- Chắc chắn rồi, làm sao anh sống sót được
nếu như anh không thể hiểu được những gì các
sinh vật khác đang nói về mình?

Gregory đối đáp lại với vẻ tự hào không
giấu giếm. Joseph ngẫm nghĩ một chút về thành
tích nghèo nàn của mình khi còn ở trường trung
học. Không thể tưởng tượng được việc một con
gián lại thông minh hơn anh. Không những vậy,
điều tệ hại ở đây là con gián này biết nhiều
chuyện về công ty hơn cả anh. Nghĩ vậy, Joseph
bắt đầu phản bác lại:

- Nếu chú mày và tổ tiên của chú mày
thông minh như vậy thì làm sao phải mất đến
hàng triệu năm các người mới có thể đạt tới
mười nguyên tắc đó?

Gregory rung rinh cái râu của nó theo cái
cách mà Joseph có thể nói là hạ cố. Chẳng lẽ nó
đang xem thường anh? Tốt, bản chất của nó bất
đầu lộ diện rồi đây.

- Mười Nguyên tắc của loài Gián chỉ là nội
dung tóm tắt những điều chúng tôi học hỏi được
qua các thời kỳ mà thôi. Anh đừng vội chế nhạo

các nguyên tắc của chúng tôi cho đến khi loài người các anh có thể sống sót được ít nhất đến vài triệu năm nữa. Khoảng thời gian đó cũng đủ dài để loài người có thể tự kiểm chúng tất cả.

- Thôi được rồi ngài Gián! Loài côn trùng nhỏ bé chú mày có lẽ từng trải hơn loài người chúng ta, nhưng hãy nhìn vào những thành quả mà loài người đã đạt được. Thử gọi tên một thứ gì đó mà loài gián đã làm rồi đem so sánh với... tốc độ phát triển của Internet chẳng hạn.

Nói vừa dứt lời, Joseph ưỡn ngực lên một chút, héch cằm về phía Gregory và chờ đợi.

- Không có gì khó cả! - Gregory chề giẽu. - Loài người các anh cũng đã chế tạo ra vũ khí hạt nhân, đúng không?

- Chắc chắn rồi, thế thì sao?

- Theo anh, chuyện gì sẽ xảy ra nếu như có một trái bom nguyên tử được cài bên dưới bàn làm việc của anh và nổ tung trong khi anh đang ngủ hoặc đang ở một nơi nào đó cách đây một kilômét?

Trước khi trả lời câu hỏi của con gián, Joseph liếc mắt nhìn khoảng trống tối thui phía dưới bàn làm việc của mình.

- Dĩ nhiên là ta sẽ chết. Nhưng chú mày muốn ám chỉ điều gì?

- Nhưng anh biết không, một con gián lại có khả năng chịu đựng mức phóng xạ gấp tám lần như vậy. Trong khi loài người các anh chỉ khoe khoang về thứ Internet khá ảo tưởng thì chúng tôi đã có một bước tiến hóa khổng lồ và thoát khỏi mối đe dọa thường nhật của tất cả các loài vật sống trên trái đất này. Loài người cứ không ngừng thổi phồng mình lên, còn chúng tôi sẽ cứ tiếp tục sống và vượt qua tất cả những biến cố có thể bất ngờ xảy đến.

- Thôi được, thôi được rồi ngài Gián vênh váo! Thế những nguyên tắc của chú mày là gì và sẽ được áp dụng trong những hoàn cảnh nào?

Gregory đáp:

- Mười Nguyên tắc của loài Gián đều liên quan đến một thách thức quan trọng nhất, đó là việc đương đầu với những biến cố của cuộc sống. Làm thế nào để có thể tồn tại được ở mọi nơi, trong mọi điều kiện cũng như tiếp tục phát triển và tiến hóa lâu dài trong khi những sinh vật thông minh hơn, mạnh mẽ hơn lại bị diệt

vong? Đây là một vấn đề mà loài người các anh rất ít quan tâm.

- Làm sao chú mày có thể nói thế được? Loài người luôn luôn đấu tranh để sinh tồn. Thế chú mày nghĩ gì về các cuộc chiến tranh của loài người chúng ta?

- Những cuộc chiến tranh của loài người là điều đáng sợ nhất. Nó chính là mối đe dọa cho sự sống và thành công hiện có của họ.

- Đe dọa sự sinh tồn à? Thế nhưng hiện nay còn có rất nhiều điều để lo lắng, sợ hãi, chẳng hạn như nạn khủng bố, những căn bệnh hiểm nghèo... và còn nhiều điều khủng khiếp khác.

Gregory kiên nhẫn đợi Joseph nói xong rồi mới trả lời:

- Vấn đề ở đây không phải là cái chết hoặc bệnh tật làm con người sợ hãi mà là sự lo sợ của chính loài người các anh về chúng.

- Chú mày nhắc lại xem nào? - Joseph yêu cầu.

- Tại sao lại chuốc lấy những nỗi lo khi mà bản thân anh biết rằng mình hoàn toàn không có khả năng thay đổi chúng. Những lo sợ này

sẽ ám ảnh anh suốt đời. Nếu một người nào đó có khả năng giải quyết những vấn đề khiến anh phải lo nghĩ, họ sẽ điều khiển được anh, tương tự như người đứng sau giật dây một chú rối vậy.

- Vậy loài gián chú mày đã làm gì để không phải hoảng sợ như thế? Chú mày muốn nói là chú mày hoàn toàn không sợ những người rất ghét và luôn giết chết bất kỳ con gián nào mà họ nhìn thấy phải không?

- Thay vì sống trong tình trạng hoảng sợ như nhiều người trong các anh vẫn làm, chúng tôi tập trung vào những mục tiêu mà bản thân chúng tôi có thể kiểm soát được.

- Mục tiêu gì?

- Đó là việc kinh doanh của chúng tôi. Chẳng hạn, dù không thể làm được như những nhà chế tạo bom nhưng chúng tôi có thể làm nhiều việc liên quan đến những vấn đề thực tế hơn. Và đó là lý do tại sao chúng tôi luôn là những sinh vật sống lâu.

Joseph thở dài và thốt lên:

- Thật không thể tin là có lúc ta lại ngồi nói chuyện với một con gián - vua của những triết

gia. Vậy là không có gì khiến chú mày lo sợ, phải vậy không?

- Không, tôi rất sợ một điều. - Gregory lắc đầu.

- Ồ? - Joseph nhướn đôi lông mày. - Chú mày lập luận mâu thuẫn rồi đó.

- Chỉ một điều duy nhất có thể khiến anh lo sợ, đó là những suy nghĩ tiêu cực của chính anh. Ngoài ra, không có điều gì có thể khiến anh phải lo lắng cả.

- Có lẽ chú mày nói đúng. - Joseph khoác tay chỉ vào căn phòng khổng lồ mà anh chỉ là một chấm nhỏ trong đó. - Ta bị mắc kẹt trong cái nhà tù này.

Gregory trèo lên đỉnh cái chuốt bút chì dài khoảng ba centimét.

- Tôi hiểu ý anh muốn nói gì, nhưng ai buộc anh phải ở đây? Đây là điều anh cần phải tự trả lời.

- Để xem đã. Không, không hẳn như thế... Nhưng đây là công việc tốt nhất ta có thể tìm được. - Joseph trả lời, giọng buồn bã.

- Để tôi nói thẳng anh điều này: Chẳng có ai

ràng buộc anh cả. Anh chấp nhận một vị trí trong “tù” bởi vì anh nghĩ đó là việc tốt nhất mà anh có thể làm.

- Ta không biết liệu mình có nghĩ như thế không nữa. Nhưng... - Joseph loay hoay tìm từ.
- Nhưng ta nghĩ là...

- Bây giờ anh đã hiểu được điều tôi muốn nói rồi phải không? Quả thật, chính anh đã tạo ra những nỗi lo cho mình. Ngoài anh ra, chẳng ai có thể làm điều đó cả.

- Để xem... - Joseph lẩm bẩm.

- Bây giờ để tôi chỉ cho anh Mười Nguyên tắc của loài Gián. Chúng thật sự giúp được anh đấy.

- Điều này ta đã nghe mi nói rồi.

- Thật ra tôi đã lưu tất cả vào máy vi tính rồi.

- Gregory nói và chỉ vào máy tính của Joseph.

- Không thể như thế được! Làm sao một con gián lại biết đánh máy vi tính kia chứ?

- Nhiệm vụ của tôi là đặt nền tảng cơ sở, hỗ trợ cho công việc của các nhà tư vấn gián chuyên nghiệp nhất. Sau đó tôi chỉ cần chỉ những phím nào cần phải thực hiện, các nhà tư vấn gián sẽ

đúng từ tường nhà anh và nhảy vào đúng những phím ấy. Tất nhiên chúng tôi sẽ phải mất nhiều thời gian mới làm được điều này.

Joseph lắc lắc đầu, mong muốn xóa đi những hình ảnh lộn xộn trong đầu mình.

- Không thể thế được. Không thể thế được...

Nhưng một vài phút sau, anh đã đủ bình tĩnh để làm theo những hướng dẫn của Gregory và mở tập tin ra. Những nguyên tắc bắt đầu hiện ra trên màn hình:

MƯỜI NGUYÊN TẮC CỦA LOÀI GIÁN

- 1) Bạn không có gì để sợ ngoại trừ chính bản thân mình.
- 2) Biết cách lắng nghe tiếng nói của trái tim.
- 3) Hãy luôn là con gián cuối cùng tồn tại!
- 4) Cơ hội từ những thử thách.
- 5) Thay đổi tầm nhìn.
- 6) Hãy có đôi mắt sau lưng!
- 7) Hãy hành động trong khi kẻ địch còn đang phân vân!
- 8) Nghi ngơi để có sức khỏe hành động.

- 9) Đừng ở đó khi ánh sáng chiếu vào!
- 10) Những thứ không hủy diệt được bạn sẽ làm bạn mạnh mẽ hơn.

Đối với Joseph, việc nói chuyện với một con gián vẫn khiến anh chưa hết bàng hoàng, thì chuyện con gián này lại còn biết cách vận hành một cái máy vi tính thật sự vượt quá sự tưởng tượng của anh. Trong sự hoang mang cực độ, Joseph vẫn cố đọc hết những nguyên tắc trên màn hình. Nhưng sự tập trung này chẳng kéo dài được bao lâu khi anh liếc thấy Gregory đã cầm sẵn một phiên bản của loài gián trong tay.

Joseph ngừng lại ở khoảng giữa danh sách và định hỏi con gián một câu nhưng Gregory bất ngờ biến mất, tựa như nó bị tan vào không khí vậy.

- Gregory?

Chương Hai

Bài học đầu tiên

- Gregory... Gregory... chú mày đâu rồi, chú mày vẫn còn ở đó chứ?

Không có tiếng trả lời.

- Chú mày ra ngoài rồi hả... Gregory? - Joseph lặp lại câu hỏi, chờ đợi.

- Cậu đang nói chuyện với ai vậy? Đâu có ai tên Gregory làm việc ở đây đâu.

Joseph giật bắn người khi nghe một giọng nói từ phía sau vang lên. Anh hốt hoảng xoay chiếc ghế nhìn về phía cửa chính. Trước mặt Joseph lúc này là Lindley, giám đốc bộ phận.

- C... C... Chào buổi sáng! Tôi, à, tôi chỉ vào sớm để tận dụng thời gian ấy mà.

- Theo đồng hồ của tôi thì chẳng sớm lắm đâu, gần tám giờ rồi. - Lindley vừa nhìn đồng hồ vừa trả lời.

- Tám giờ rồi à? Không thể thế được, cách đây vài phút mới sáu giờ mà.

Lindley bật cười thân mật.

- Thế đây, chúng ta đang có một trường hợp là thức dậy thật sớm để đến đây và tranh thủ chộp mắt, đúng không? Tôi thấy thật ra hiện giờ cậu đâu có làm việc. Nhưng... cái gì trên màn hình của cậu vậy?

Lindley nghiêng sát người và liếc nhìn màn hình. Joseph hốt hoảng vội đưa chân chạm vào cái nút phía dưới bàn và tắt máy tính.

- Trời ạ, hệ thống lại bị lỗi nữa rồi. - Joseph lầm bầm. - Tốt nhất là tôi phải bật lên và khởi động lại thôi.

- Có phải do virus không? - Lindley hỏi.

- Ngài cũng nhìn thấy sao? - Joseph ngạc nhiên hỏi lại.

- Cậu đang nói về cái quái quỷ gì vậy? Không sao đâu, chúng ta ai cũng đã từng liếc qua những bức hình thô tục mà. - Lindley nói và đặt tay lên vai Joseph an ủi.

- Không, không phải thế. Thưa ngài, tôi chẳng bao giờ xem chúng trong giờ làm việc cả. Tôi... - Joseph bối rối phân bua.

Lindley vừa tiến về phía cửa ra vào vừa vẫy tay với Joseph.

- Đừng lo lắng về điều đó, tôi cũng từng đi qua thời trai trẻ mà.

Trong suy nghĩ của Joseph, ngài Lindley là một người gần gũi và dễ mến. Ông luôn biết cách xử lý mọi vấn đề nhanh chóng và hiệu quả. Các nhân viên bán hàng lúc nào cũng phải chịu sức ép rất lớn trong việc tìm kiếm thị trường cũng như có được những bản hợp đồng mới. Trong khi Harsh luôn gây sức ép với các nhân viên bán hàng khi đưa ra những chỉ tiêu cao ngất về doanh thu thì Lindley, với tư cách là giám đốc bộ phận ở Niagara Falls, lại có vẻ chẳng mấy quan tâm đến những vấn đề rắc rối đó. Tuy phải chịu trách nhiệm về sự thành công của chi nhánh ở Niagara Falls nhưng đối với các nhân viên ở đây, Lindley chưa bao giờ là người quản lý khắc nghiệt. Lindley luôn tỏ ra rất thoải mái dù ông phải đảm trách khá nhiều công việc.

Joseph muốn chứng minh sự vô tội của mình với Lindley nhưng đúng lúc đó, Harshfeld bước vào. Hầu như lúc nào Harsh cũng diện một bộ com-lê đắt tiền và đeo cái cà vạt chẳng mấy phù hợp với mình.

- Chào ngài Lindley. - Harsh cúi đầu chào sếp của mình và quay sang Joseph, ông tiếp tục:
- Chào Joey.

- Chúng ta sẽ tiếp tục bàn về vấn đề gì hôm nay đây nhỉ? - Harsh hỏi, quay sang nhìn Lindley với vẻ mặt đầy quan tâm.

Lindley vỗ vai Harsh và nói:

- Trước tiên hãy để ý xem sáng nay, chúng ta cần giải quyết những vấn đề nào đã.

- Chắc chắn rồi. - Harsh đáp và quay sang phía Joseph, giọng trịch thượng. - Nhân tiện đây, nhờ anh Joey mua giùm chúng tôi một ít bánh rán và cà phê để khởi động một tuần mới.

- Bây giờ chúng ta bắt đầu công việc nào. - Vừa nói Lindley vừa ra hiệu cho Harsh vào văn phòng làm việc riêng của ông. Harsh vội vàng rút tờ năm đô-la nhàu nát và ném lên bàn của Joseph.

Thế nhưng, thay vì ra ngoài mua ngay, Joseph thể hiện sự chống đối của mình bằng cách chậm rãi đứng dậy, uốn người và tiến đến phòng vệ sinh ở cuối hành lang. Anh vặn vòi, để nước chảy tràn rồi vốc nước lên mặt nhiều lần cho tỉnh táo.

Joseph nhìn mình trong gương. Thật khó tin là anh vừa nói chuyện với một con gián. Mọi việc diễn ra như một giấc mơ vậy mà không hiểu sao Joseph lại thấy hình như nó rất thật. Lindley hẳn đã rất tức giận và tốt hơn hết là anh phải cẩn thận.

Khi trở lại bàn làm việc, Joseph thấy mọi thứ vẫn bình thường. Dường như không có dấu vết nào của một con gián biết nói cả. Joseph ngồi xuống, buồn bã thở dài. Anh cầm một tờ giấy đầy những con số lên và gần như nhảy bật ra khỏi ghế khi nhìn thấy Gregory đang đứng trên bàn, miệng nhai một miếng Wite-Out.

- Chà, món này khá ngon đấy. Trước đây ông của tôi đã xoáy được nó nhưng có lẽ ngày nay anh không thể tìm thấy một vật tương tự như vậy trong các văn phòng nữa đâu.

- À, ta đoán đó là cái giá của sự tiến bộ. -

Joseph đáp vừa đủ nghe. Những lời nói của anh như bị chặn lại ở cuống họng.

- Đúng vậy, ngày nay người ta dán quá ít keo ở phần gáy sách.

- Đó có phải là nguyên nhân khiến cho một số cuốn sách ở nhà ta đang bắt đầu bị long không? - Joseph hỏi, giọng đầy nghi ngờ.

- Tôi đã xin lỗi anh về chuyện đó nhiều lần rồi mà. Hơn nữa, tôi chỉ ăn phần viền ở xung quanh thôi, còn nội dung của những cuốn sách thì vẫn an toàn, tôi hứa đấy.

- Ta chẳng thể tin được lời mi. - Joseph lắm bầm, hầu như chỉ muốn cho một mình anh nghe. Rồi quay sang Gregory, anh nói tiếp. - Thêm một nhiệm vụ bất khả kháng mà chú mày đã nghe thấy rồi đấy. Ta cần phải đi mua bánh rán và cà phê. Làm ơn đi đâu đó, ít ra là cho đến khi ta quay trở lại!

Gregory trèo lên cây bút chì lần nữa và gào to:

- Tôi có thể đi theo anh được không? Đòi khi tôi cũng đưa những đứa trẻ nhà tôi đến đó. À không, không phải như anh nghĩ đâu... - Nó vội dینگ chính khi trông thấy vẻ mặt Joseph bắt đầu khó chịu.

- Ta sẽ không cho chú mày đi nhờ đâu. Làm sao chú mày đi theo ta được chứ?

- Chỗ đó có một vài cửa sổ ở dưới thấp, tôi sẽ bò dọc theo các bức tường. - Gregory vẫn kiên nhẫn thuyết phục Joseph.

Joseph rùng mình nhìn con gián nhưng rồi anh quyết định không tranh cãi với nó nữa.

- Tùy chú mày muốn làm gì thì làm.

Khi họ đi xuống khoảng nửa tòa cao ốc, Joseph phải kiểm tra để đảm bảo không ai nhìn thấy và lắng nghe anh nói chuyện với Gregory.

- Chú mày biết đấy, ta chẳng thể nào tin loài gián lại có được một triết lý nào đáng hoàng.

- Thì cách đây vài giờ, anh cũng đâu có nghĩ là chúng ta có thể nói chuyện được với nhau.

- Điều mà chú mày phân tích về nỗi sợ hãi nghe rất có lý. Thế nhưng liệu nó có thể giúp ta đối phó với những người như Harsh không?

- Xem nào, Harshfeld cũng có những nỗi sợ hãi như anh thôi. Anh cần nhận thức được rằng ông ấy không là trở ngại của anh mà chính là động lực để anh hoàn thiện bản thân mình hơn. Anh đã biến ông ấy thành nỗi ám ảnh trong

cuộc sống của mình. Thế nhưng, nếu anh biết nhìn xuyên qua cái mặt nạ xấu xí đó, anh sẽ thấy Harsh vô tội và từ trước đến giờ, ông ấy cũng là một người luôn sợ hãi.

- Làm thế nào chú mày biết điều đó? - Joseph hỏi, giọng tò mò pha lẫn ngạc nhiên.

- Đơn giản thôi. Harsh luôn sống trong nỗi lo sợ bị coi thường bởi những người tài giỏi hơn mình và do đó, việc ông ấy thất bại là điều khó tránh khỏi trong tương lai. Trong khi đó, nếu anh tập trung hoàn thành công việc được giao cũng như không còn lo lắng đến những vấn đề nằm ngoài khả năng giải quyết của mình thì anh sẽ tiếp tục tồn tại và phát triển.

- Có phải tương tự như cách mà loài gián tồn tại sau khi loài khủng long đã bị tuyệt chủng không?

- Đúng thế, cũng giống như thế. - Gregory gật đầu xác nhận.

- Nhưng chú mày cần hiểu rằng sự sinh tồn chẳng bao giờ là bất diệt cả. Vì sao ư? Nếu bây giờ có một ai đó đi nhanh đến và đập chú mày một phát thì chú mày sẽ tiêu đời ngay.

- Nhưng như thế thì sao chứ? Tôi là một con

gián chứ không phải là vị thần gián. Thời gian sống của tôi là hữu hạn, tuy vậy đó sẽ là quãng thời gian tôi sử dụng vào việc tạo cho những người khác cuộc sống của riêng họ.

- Thôi nào, sao chú mày bi quan vậy? - Joseph an ủi.

- Không đâu. Điều đáng buồn chính là việc anh tự đóng cánh cửa cơ hội của mình và chẳng bao giờ chịu mở nó ra.

Joseph chợt nghĩ đến căn phòng ngột ngạt mà anh thường xuyên bị mắc kẹt trong đó hàng giờ làm việc và thốt lên:

- Nhưng điều buồn cười ở đây, như chú mày thấy đó, phòng làm việc của ta chẳng có “cánh cửa cơ hội” nào cả.

- Tôi nghĩ anh sẽ phải tự tạo ra những “cánh cửa cơ hội” cho mình.

Gregory đứng đợi ở bên ngoài trong khi Joseph vào bên trong tiệm bánh để mua cà phê và bánh rán. Họ tiếp tục trò chuyện trên đường về và Joseph quên mất việc kiểm tra xem có ai đang đi cạnh anh không. Anh tiến về phía thang máy, nơi có một phụ nữ trẻ cũng đang đứng đợi.

- Anh vừa nói gì vậy? - Cô hỏi tỏ vẻ dò xét.
- À không, tôi đâu có nói gì. - Joseph lắc đầu.
- Anh không đang nói chuyện qua di động đấy chứ? - Cô gái vẫn gặng hỏi.
- Không, không có gì đâu. - Joseph tiếp tục phủ nhận.

Trong khi cả hai đang chờ thang máy, Gregory bắt đầu bò lần lần lên tường và đột nhiên hét to.

- Ê, số điện thoại của cô là bao nhiêu hả?

Cô ta quay ngoắt lại, nhìn trừng trừng vào Joseph, giận dữ hỏi:

- Anh có vấn đề gì à?

Joseph đỏ bừng mặt, lúng túng đáp:

- Không có, không có. Tôi... tôi... à... chỉ là một con gián và... à... đang sụt sịt thế thôi.

Cô gái vẫn tiếp tục nhìn Joseph đầy vẻ nghi ngờ khiến anh quyết định dùng cầu thang bộ để đến tầng lầu thứ năm. Khi đang leo lên, Joseph ngạc nhiên khi nhìn thấy trên tường, Gregory cũng đã bắt kịp anh.

- Đúng là ta sợ phải trở lại chỗ đó. Ta nghĩ

nếu không leo cầu thang bộ, sớm muộn gì ta cũng bị ăn đòn với đôi guốc của cô nàng mất thôi.

- Không đâu, điều đó chỉ xảy ra khi cô ấy nhìn thấy tôi thôi. Nhưng dù sao tôi cũng xin lỗi anh về điều đó. Tôi chỉ muốn chứng minh cho anh thấy là anh rất dễ rơi vào cảm giác lo sợ. - Gregory đáp, giọng ranh mãnh.

- Hãy để ta nghỉ một chút đã. Ai chẳng sợ hãi nếu có một con gián biết nói xuất hiện trước mặt mình chứ. Nhưng quan điểm của chú mày có phần nào đúng đấy. Ta nghĩ mình không nên tập trung vào các giới hạn của bản thân mà phải củng cố sự tự tin bằng cách tạo dựng một bề ngoài vững vàng hơn.

- Tốt. Nhưng Joseph này, anh có biết thậm chí anh chẳng có một vẻ bề ngoài dũng mãnh không? Lúc này, anh như một con chim cưu, một con vật dễ thương nhưng hoàn toàn không có khả năng tự vệ trước những cuộc tấn công.

- Vậy ta phải làm gì bây giờ? Liệu ta có phải chịu số phận như một con chim cưu không?

- Anh là người có nhiều tiềm năng, Joseph ạ! Chúng ta chỉ cần phát triển chúng là được.

- Cám ơn chú mày, ta cũng nghĩ thế. Nói vậy có nghĩa là chú mày sắp bắt đầu dạy cho ta những nguyên tắc của loài gián hả? - Joseph hỏi và chờ đợi.

- Thì chúng ta đã bắt đầu rồi đấy thôi. - Gregory đáp, giọng thản nhiên.

- Đã bắt đầu rồi? - Joseph ngạc nhiên hỏi lại.

- Ừ, thì tôi đã giới thiệu cho anh rồi đó. Nguyên tắc số một: ***Bạn Không Có Gì Để Sợ Ngoại Trừ Chính Bản Thân Mình.***

- Ê này, ý chú mày nói là ta đã bắt đầu rồi à? Hay quá! - Joseph hỏi lại, giọng hồ hởi.

- Đừng ăn mừng quá sớm. Chúng ta mới chỉ bắt đầu thôi. Chín nguyên tắc tiếp theo sẽ rất khó khăn đấy. - Gregory cảnh báo với Joseph.

- Không sao.

- Trước hết, anh phải lắng nghe để có thể điều khiển được nỗi sợ hãi của mình. Anh chỉ có thể làm được điều này khi anh học được cách tồn tại và phát triển trong mọi tình huống, kể cả khi anh bị dồn ép, bị làm tổn thương hay phải sống trong sự nguyên rủa, căm ghét của tất cả mọi người.

- Vậy là bây giờ chú mày không thể làm cho ta sợ nữa rồi. - Joseph cười to.

- Không hẳn vậy. Anh nghĩ sao nếu tôi kể cho anh nghe về buổi họp mặt của gia đình chúng tôi trong lọ bánh quy của anh.

Joseph im bật, rùng mình nhớ lại cảnh tượng anh vốc một nhúm bánh quy cho vào miệng thường ngày. Thấy vậy, Gregory vội nói:

- Tôi đùa đấy. Anh rõ là kẻ chết nhất. Bây giờ chúng ta hãy quay trở lại công việc nhé.

Chương Ba

Người bạn đồng hành

Joseph rên rỉ khi nghe đồng hồ điểm 7 giờ sáng. Thật ra hôm thứ Hai anh đã thức dậy sớm hơn hôm nay. Thế nhưng, sau một ngày dài làm việc và nhất là sau cuộc chạm trán bất ngờ với con gián biết nói, Joseph bỗng thấy mình cần được ngủ nhiều hơn nữa. Anh với tay lên chiếc bàn bên cạnh và tắt cái thiết bị báo thức đáng ghét đó. Cái đồng hồ báo thức đó đã bước vào cuộc sống của anh với tư cách là một món quà Giáng Sinh của Monica và nhiều lần Joseph đã ao ước nó sẽ bị hỏng, bị chập mạch hoặc gặp bất kỳ sự cố nào để anh không phải nghe tiếng chuông của nó nữa. Nhưng chẳng có điều gì trong số những điều anh mong muốn xảy ra cả, vì Monica đã mua tặng anh loại tốt nhất.

- Joseph, anh dậy chưa vậy? - Giọng nói của Monica cắt ngang dòng suy nghĩ của Joseph.

- Rồi, anh dậy rồi. - Joseph uể oải trả lời.

- Anh có thể ra ngoài này được không? Em cần nói chuyện với anh một chút.

Joseph nhún chân búng người qua phía bên kia giường và gần như ngã sóng soài xuống đất. Đã bốn tháng kể từ ngày Joseph chuyển đến sống chung với Monica Primson trong căn hộ chật hẹp này nhưng dường như anh vẫn chưa thể quen được. Kết quả là nhiều lần anh phải bắt đầu ngày mới của mình bằng việc ngã sóng soài trong phòng ngủ như hôm nay.

Joseph lưỡng lự đi vào nhà tắm, vốc nước lạnh lên mặt rồi lau khô. Anh không dám nhìn vào đôi mắt và gương mặt hốc hác của mình trong gương. Sau khi hoàn toàn tỉnh táo, anh chậm rãi bước ra phòng khách.

Trong khi đó, Monica liên tục sải bước trên chiếc máy tập thể dục đặt ở khoảng không cạnh cửa sổ. Trước mặt cô là chiếc truyền hình đang mở kênh CNN. Phía bên trái là một chiếc bàn cà phê và trên đó có ba tờ báo, bốn cuốn tạp chí và hai quyển sách. Với cách sắp xếp này, Monica

có thể đọc lướt tất cả chúng mà không bị gián đoạn hoặc bỏ qua bất kỳ tin tức quan trọng nào.

Trên chiếc bàn bên tay phải Monica, một chiếc bình lớn bằng nhựa dẻo đựng nước trái cây và cạnh đó là một cái khay đựng rất nhiều thìa kẹo dinh dưỡng mà cô đã mua tại một cửa hiệu thức ăn gần văn phòng làm việc của mình.

Lúc học đại học, Monica nổi tiếng là một trong những nữ sinh viên giỏi nhất. Monica có một thân hình khỏe mạnh, cân đối và việc thường xuyên tập luyện thể thao giúp cô có một thể lực rất tốt. Trong các bức ảnh cô chụp với đồng đội trong đội đua thuyền của trường, cô luôn rất rạng rỡ, hạnh phúc và khỏe mạnh.

Joseph đi đến tủ lạnh, lấy một ít nước trái cây rót vào ly rồi uống. Chỗ anh đứng là một cái vách ngăn căn bếp nhỏ với phòng khách. Monica nhìn anh từ phía đối diện.

- Anh vẫn còn nhớ kế hoạch đưa em đến buổi dã ngoại Vũ điệu Mùa Xuân của công ty anh vào thứ Bảy này không vậy? Vì bên công ty em đã lo mọi vấn đề pháp lý cho công ty anh nên tất cả mọi người đều được mời đến đó đây. Mọi người sẽ đi có đôi có cặp đây.

Lúc này, Joseph mới sức nhớ đến chuyện này, anh vội nói:

- Ô, anh không biết là công ty em và anh lại đi chung với nhau.

- Anh đừng có lấy lý do nữa. - Cô nói với anh bằng giọng điệu của luật sư. - Những sự kiện như thế này thường quan trọng hơn anh tưởng rất nhiều đấy.

- Anh không chắc có thể đi cùng em được không. Hôm qua Harsh có nói với anh về chuyến đi công tác vào thứ Sáu và thứ Bảy tuần này để tiếp xúc với một vài khách hàng về một loại sản phẩm mới họ sắp tung ra thị trường.

- Ô, xin làm ơn đi mà. - Monica nói, giọng giễu cợt. - Các anh cần phải bàn luận về loại sản phẩm mới nào vậy? Một cái bàn cầu có tỏa nhiệt à?

- Monica này, em là người khôn ngoan. Chẳng phải em luôn bảo anh nên làm việc nhiều hơn nữa để có thể tăng thu nhập cũng như tiếp xúc được nhiều người hơn sao? - Joseph mỉm cười hài lòng với câu nói của mình. Anh biết Monica sẽ chẳng thể bắt bẻ được gì.

Monica đột nhiên tắt máy dù đồng hồ chưa báo hiệu hết giờ tập. Joseph chưa thấy Monica

làm như thế bao giờ. “Hắn là có chuyện rồi đây!”, anh nghĩ. Cô bước xuống và nhìn anh ra vẻ giận dữ:

- Anh gác cái lão sếp cùng với kế hoạch công tác đó vào tuần khác được không? Anh đã hứa sẽ đưa em đến đó rồi mà. Em không đi một mình đâu.

Joseph đã xem tính khí thất thường của Monica là một phần trong cuộc sống hàng ngày của họ, nhưng không hiểu sao giờ đây nó lại khiến anh rất khó chịu. Tuy vậy, anh vẫn bình tĩnh trả lời cô:

- Thôi được rồi. Hôm nay anh sẽ hỏi lại Harsh. Hôm trước ông ấy chưa nói rõ địa điểm cụ thể của chuyến công tác nên có thể mọi chuyện sẽ thay đổi.

- Anh sẽ hỏi ông ấy điều này đầu tiên chứ?

- Monica vẫn chưa tin tưởng.

- Ừ, anh hứa. - Joseph gật đầu.

- Vậy thì được rồi. Mười giờ sáng, em sẽ gọi điện cho anh để xem kết quả thế nào.

- Tốt, đó là điều anh cần. - Joseph lẩm bẩm một mình.

- Là sao cơ? - Monica thắc mắc.

- À, ý anh là hy vọng họ sẽ nhanh chóng chuyển cuộc gọi của em cho anh.

Joseph và Monica gặp nhau trong một quán rượu nhỏ. Hôm đó Monica say rượu và Joseph phải đưa cô về tận nhà. Sau nhiều lần gặp gỡ, Joseph nhận ra rằng họ là một cặp xứng đôi. Sau đó, Joseph được Monica đưa về ra mắt bố mẹ cô ở Amherst. Bố mẹ Monica tuy không biểu hiện rõ tình cảm dành cho Joseph nhưng có lẽ họ cũng nhận ra rằng, không có ai phù hợp với con gái họ hơn anh.

Mỗi sáng, Monica đến làm việc ở công ty luật của bố cô, cách nhà hai dặm đường. Trong khi đó, Joseph phải vượt qua một chặng đường khá xa mới đến được công ty. Đó là một tòa nhà cũ nát, ba tầng dưới dùng làm kho hàng, hai tầng trên dành cho bộ phận quản lý, tiếp thị và bán hàng.

Khi tắm và thay quần áo xong, Joseph hôn vội lên má Monica, cẩn thận không làm nhòe lớp phấn đã trang điểm của cô, sau đó rút thêm một ít cà phê vào ly và đi đến chỗ đậu xe. Hôm đó là một buổi sáng mùa xuân tuyệt đẹp, và

Joseph cảm thấy rất hưng phấn. Anh huyết sáo một điệu nhạc vui nhộn trên suốt cả đoạn đường đi.

Joseph ngồi vào sau tay lái, hóp một ngụm cà phê, sau đó đặt tách cà phê vào vòng kẹp kê đó. Mặc dù chiếc xe không tốt như chiếc xe cũ của bố anh, nhưng nó cũng đã trở thành vật không thể thiếu trong cuộc sống của anh, ít ra là trong thời điểm này. Sau khi quan sát chung quanh anh cẩn thận lùi xe ra khỏi bãi đậu.

Joseph bật công tắc để làm tan lớp tuyết bám trắng xóa trên tấm kính chắn. Bất ngờ một vật gì đó màu xám có cánh bay vụt ra lỗ thông hơi và bám chặt trên tấm kính. Joseph nôn ngụm cà phê trong miệng ra và ho sặc sụa. Khi bình tĩnh nhìn lại, anh thấy nó đậu trên mặt đồng hồ và cũng nhìn lại anh.

Đó chính là Gregory!

- Không thể tin được! - Joseph lầm bầm. -
Làm thế nào chú mày vào đây được?

- Chà, đây thật sự là chuyện đi bất ngờ. Tôi nằm phơi nắng và ngủ quên trên một quả bóng bụi bặm. Khi tỉnh dậy, tôi thấy anh đang mở cửa xe nhưng luống cuống thế nào tôi lại bị mất

phương hướng và rơi vào lỗ thông hơi. Thế là tôi nằm nghỉ luôn ở đó và như loài người các anh thường gọi, đây thật là chuyến đi lịch sử.

- Ta không biết là chú mày cũng có thể bay được đấy. - Joseph nhận xét.

- Tất nhiên là tôi cố thể bay nhưng không được lâu thôi. Tôi hiếm khi dùng đến những cái cánh của mình. Tôi chỉ sử dụng chúng để đáp xuống một nơi nào đó một cách từ từ mà không bị gió thổi bay.

Joseph ngả lưng ra sau ghế và nhìn vào mớ bừa bộn trước mặt, lắc đầu chán nản:

- Ôi không! Ta phải dọn dẹp chỗ này sao?

- Trông này, cũng không đến nỗi tệ đâu, quần áo anh chẳng dính vết bẩn nào cả nhưng hình như anh đã cho quá nhiều đường trong cà phê thì phải. - Nói đến đây Gregory dừng lại và liếm thử. - Tôi có thể rử thêm vài người bạn đến dọn dẹp toàn bộ chỗ này cho anh đấy.

-Ồ hay quá, quét dọn bằng cách phá hoại. Có lẽ ta nên kinh doanh cái tên đó.

- Tôi sẽ cung cấp lao động và chúng sẽ làm việc miễn phí cho anh.

- Thật buồn cười. Nhưng thôi, ta phải vào nhà và lấy cuộn khăn giấy đây.

- Một sự lãng phí! Nhưng tùy anh thôi. - Gregory nói với theo khi Joseph mở cửa xe bước vào nhà.

Năm phút sau, Joseph quay trở ra với một cuộn khăn giấy trên tay. Monica với mái tóc buộc ngược ra sau trông thật nghiêm khắc, theo sát gót anh.

-Ồ không! Sao anh lại để cà phê dính đầy tấm kính chắn như vậy?- Cô cất tiếng hỏi sau khi nhìn vào bên trong xe.

- Anh bị sặc cà phê. - Joseph trả lời, cố tránh ánh nhìn của Monica.

- Chỉ có một tách cà phê nhỏ mà cũng làm anh sặc à? - Monica hỏi lại, giọng nghi ngờ.

-Ừ, anh lỡ tay. Chỉ mất một phút thôi mà. Em định lái xe đến văn phòng à?

- Và ngừng lại trước công ty trong chiếc xe này à? - Monica chỉ tay vào chiếc compact đầu thập niên 90 của Joseph. - Anh có biết bây giờ, ngay cả các nữ lao công cũng sử dụng những chiếc xe còn tốt hơn cả cái xe này của anh

không? Em thấy việc đi bộ đến công ty còn thú vị hơn là ngồi trên xe của anh rất nhiều. Mà anh không thấy việc đi bộ cũng rất có ích cho sức khỏe hay sao? Đi bộ sẽ giúp anh thu nhỏ vòng eo của mình đấy.

Joseph liếc vào bụng mình, phản đối:

- Cái gì, đi bộ đến Niagara Falls ấy à? Mất hết cả ngày trời chứ không ít.

- Thế tại sao anh không thức dậy sớm hơn? Em thấy có vài con đường đến đó rất dễ thương.

- Ý này thú vị đấy! Có lẽ anh sẽ suy nghĩ lại.

- Joseph trả lời. Dù anh không lau chùi cà phê trong lúc nói chuyện với Monica nhưng cửa kính xe cũng đã sạch bóng. Tất cả là nhờ Gregory.

- Em không nghĩ là anh sẽ thực hiện đâu. Nhưng thôi, dù sao em phải đi đây. Em sẽ gọi điện cho anh vào lúc mười giờ đây. - Nói xong Monica quay đi, sải bước về hướng vỉa hè.

Cho xe đi chậm xuống đại lộ, Joseph liếc nhìn Gregory. Lúc này nó đã chễm chệ ngồi vào chỗ dành cho khách. Joseph hy vọng có được một ngày hoàn toàn rảnh rỗi để có thể nói chuyện thoải mái cùng con gián.

- Monica của cậu thật là đàn bà. - Gregory nhận xét.

- Ừ, cô ấy có cái gì đó khác người đúng không. - Joseph gật đầu đồng ý. - À, ta có một câu hỏi cho chú mày đây. Hôm qua chúng ta đã nói chuyện về Harsh và hôm nay là về Monica, vậy người nào đáng sợ hơn?

- Dễ thôi. Monica ăn đứt Harsh về sự nhanh nhẹn. - Gregory trả lời, giọng dứt khoát.

- Chết ta rồi. - Joseph rên rỉ.

Chương Bốn

Biết cách lắng nghe tiếng nói của trái tim

Hôm nay, Joseph đến công ty đúng giờ nhưng đó thật sự là một buổi sáng tồi tệ đối với anh. Những cuộc gọi đến các nhà sản xuất, các hãng đại lý nhằm có được một cuộc hẹn đều thất bại. Ở vị trí này khá lâu, Joseph hiểu rằng chỉ cần một trong mười lăm cú điện thoại của anh hẹn gặp được khách hàng thì coi như anh đã thành công.

Đối với một công ty đa quốc gia, lực lượng bán hàng tại Niagara Falls để phục vụ cho vùng đông bắc Hoa Kỳ và Canada như vậy là ít. Do đó Harsh càng có nhiều thời gian để quan tâm đến từng nhân viên của mình. Cách đây vài năm,

Harsh đề ra sáng kiến cài đặt thêm máy đếm vào điện thoại để lưu lại số cuộc gọi đã được thực hiện cũng như thời gian nói chuyện nhằm kiểm tra chất lượng làm việc của các nhân viên.

Dù tâm trạng không được tốt nhưng Joseph vẫn ngồi vào bàn làm việc và kiểm tra sổ sách kế toán của các nhân viên bán hàng như thường lệ. Anh không cho phép bản thân chểnh mảng trong công việc. Mặc dù chỉ được trả mức lương cơ bản thật khiêm tốn nhưng Joseph luôn làm việc rất chăm chỉ và cần mẫn.

Joseph định hoãn việc hỏi Harsh về chuyện công tác cuối tuần lại, nhưng khi anh nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 9 giờ 45 phút sáng. Anh không thể chần chừ thêm được nữa. Joseph thở dài ngán ngẩm. Chỉ một lúc nữa Monica sẽ gọi và anh cần có kết quả để báo cho cô ấy biết. Dù chẳng muốn đối mặt với Harsh nhưng nếu không hỏi, lát nữa anh sẽ phải nói dối Monica. Khi đó, cô ấy sẽ dễ dàng nhận ra sự lúng túng của anh và sẽ trách móc anh cho tới khi mọi chuyện được sáng tỏ.

- Xin lỗi ngài Harshfeld? - Joseph nói một cách nhã nhặn khi nghe thấy bước chân vội vã của Harsh đi ngang qua phòng mình.

- Sao Joey, cậu không thấy tôi đang vội à? - Harsh cau mày nhìn Joseph, giọng khó chịu.

Tình huống đó khiến anh càng khó mở lời, nhưng Joseph cố gắng trấn tĩnh.

- Tôi chỉ muốn hỏi là ngài đã biết tôi sắp đi công tác cuối tuần này phải không ạ?

- Ồ, cậu muốn nói về cuộc họp chúng ta phải tham dự ấy à? - Harsh hỏi lại.

- Vâng, thưa ông. - Joseph gật đầu xác nhận.

- Hôm nay là ngày mấy Joey?

- Thứ Ba, thưa ngài Harshfeld. - Joseph trả lời và chờ đợi.

- Thôi được, vậy khi nào cậu đi?

- Có thể sáng thứ Sáu. - Anh đáp, biết rằng trong trường hợp địa điểm ở quá xa, Harsh sẽ yêu cầu anh đi sớm hơn.

- Vậy tôi sẽ cho cậu biết vào trưa thứ Năm. Cậu còn có chuyện gì để nói nữa không?

- Dạ không, tôi cho là... không. - Joseph áp úng trả lời.

- Thôi được rồi, cậu quay lại làm việc đi. - Harsh tiếp tục sải bước.

- Anh Joseph này, công việc của anh sao rồi?
- Một giọng nói nhẹ nhàng cất lên vào lúc mười giờ kém vài phút làm thần kinh của Joseph giãn ra. Quả thật, anh đang cảm thấy rất căng thẳng sau cuộc gặp gỡ với Harsh và việc chờ đợi cuộc điện thoại của Monica.

- Xin chào Karen. - Anh đáp lại, cố gắng giữ cho giọng nói điềm tĩnh vì cứ mỗi khi nhìn thấy cô ấy, lồng ngực anh như bị thắt lại một cách đột ngột. - Công việc của em thế nào?

Karen có một mái tóc đen dài và lúc nào cô cũng ăn mặc rất lịch sự, không quá cầu kỳ nhưng cũng không quá đơn giản. Hôm nay cô mặc một chiếc áo len xám tay dài, chiếc quần jeans và đôi giày ống cao gót. Trông cô thật tự nhiên và có lẽ do Karen chưa nhận thức đầy đủ về vẻ đẹp của mình nên trông cô càng cuốn hút hơn.

- Chẳng có gì đặc biệt. - Karen đáp. - Em vẫn đang cố gắng để quảng cáo cho kịp kế hoạch thôi.

- Ôi, được em tiếp thị là điều vinh hạnh nhất rồi.

Karen nhún một bên vai, tựa vào cửa của

căn phòng bé như nhà kho của Joseph.

- Nó rất thú vị nhưng khi sự sáng tạo không còn nữa thì khi đó bọn em cũng sẽ tiêu luôn thôi. Bọn em biết điều đó mà.

- Điều đó không làm em buồn chứ? - Joseph hỏi, giọng đầy quan tâm.

- Tại sao lại buồn chứ? Mà thôi, đây không phải là đại lộ Madison để chúng ta nói chuyện. Anh Joseph này, bọn em định ăn trưa ở Alcorn đây, anh có muốn đi cùng không?

Joseph cảm thấy vui như được mở cờ trong bụng.

- Chắc chắn rồi, nếu em không thấy phiền.

- Phiền à? - Karen hơi nhăn trán lại một chút và điều đó khiến cho cô càng trở nên xinh đẹp.

- Em đâu mời một mình anh đâu mà anh lo.

- Anh cũng đoán thế, vậy có bao nhiêu...

Joseph đang nói thì bị ngắt ngang bởi tiếng chuông điện thoại. Anh nhìn vào màn hình và tim thót lại khi nhìn thấy số điện thoại đang hiển thị.

Monica!

Dường như hiểu được điều Joseph đang quan tâm, Karen nói:

- Chúng ta sẽ gặp nhau trưa nay ở tầng dưới, được chứ ạ?

Joseph gật đầu đồng ý và nhắc điện thoại lên.

- Anh Joseph phải không ạ?

- Ừ, chào em, Monica. Công việc buổi sáng của em thế nào? - Joseph hỏi bằng giọng ngọt ngào.

- Nói chung là tốt đẹp. Mà anh đã nói chuyện với Harsh chưa vậy?

- Anh đã nói rồi. Anh bảo với ông ấy là thật không công bằng khi phải anh đi mà lại không thông báo trước như vậy. Anh bảo anh đã có kế hoạch riêng. Cuối cùng anh và ông ấy thống nhất là anh chỉ phải đi công tác trong trường hợp hoàn toàn không có ai đi được thôi.

- Thật không? - Monica hỏi một cách nghi ngờ.

- Thật mà, anh thề đấy. - Joseph quả quyết.

Joseph nói chuyện với Monica như một cái máy và giữ nguyên cách trò chuyện đó với

nhiều người cho tới giờ ăn trưa.

Alcorn là một quán rượu chỉ cách văn phòng công ty Joseph vài kilômét và gần đây nó đã trở nên quen thuộc với các đồng nghiệp của anh. Karen đề nghị sẽ cùng anh đến đó bằng xe của cô khiến Joseph thoát khỏi nỗi lo sợ phải chờ cô trên chiếc xe cà tàng của mình. Ngồi trong chiếc xe Mustang thập niên 60 của Karen, Joseph cảm thấy hết sức thú vị. Anh nhìn quanh chiếc xe một lượt. Thật khó mà tin là Karen đã tự mình tu sửa lại nó. Joseph hỏi Karen đủ mọi chuyện về chiếc xe và cuối cùng bị thuyết phục bởi niềm đam mê của cô cũng như tin rằng việc cô đã bỏ ra nhiều tuần lễ trong nhà xe để tự làm lấy từng chi tiết nhỏ của chiếc xe là thật.

Đi cùng Karen quả thật rất vui vẻ. Không chỉ vì cô dễ thương mà còn là vì sự thông minh, hài hước và sôi nổi của cô. Bỗng nhiên Joseph nghĩ đến Monica. Monica sẽ giết chết anh nếu như cô ấy biết anh có những suy nghĩ như thế này. Theo quan điểm của Monica, “*chỉ ăn trưa thôi*” cũng đã là hành động tội lỗi rồi.

Joseph và Karen cùng bước đến một chiếc bàn lớn dành cho tám người nhưng chưa thấy ai ở đó cả.

- Những người khác không đến được à? -
Joseph hy vọng điều mình vừa hỏi là sự thật.

-Ồ, mọi người chỉ đến trễ chút xíu thôi mà.
Anh muốn xem thực đơn trước không?

Vài phút sau, ba người đồng nghiệp của họ xuất hiện. Mặc dù chưa quen biết nhưng Joseph hoàn toàn thấy thoải mái khi ngồi cùng với họ. Thế nhưng chỉ một lát sau, cảm giác thích thú đó không còn nữa khi anh nhìn ra ngoài và thấy một chiếc Dodge Intrepid màu đỏ sáng thuộc thập niên 90 với những thứ trang trí quá cỡ bên ngoài xe dừng lại trước quán.

Một người đàn ông trạc tuổi Joseph bước ra khỏi xe. Anh ta mặc một quần có nếp gấp và một áo len dài tay cổ hình chữ V. Anh ta vừa bước đi vừa hất mạnh mái tóc đen dài khỏi mắt với điệu bộ tinh quái. Joseph nhìn kỹ, thì ra là Gerald Smith, người tự tin tuyên bố mình là mẫu đàn ông lý tưởng của mọi phụ nữ trong công ty đồng thời là người thừa kế xứng đáng chiếc ngai vàng Harshfeld.

- Em mời anh ta à? - Joseph hỏi, hy vọng sẽ được nghe là Smith đến cho một buổi tiệc khác.

- Vâng, tại sao lại không ạ? - Một trong số các cô gái nói. - Anh ấy nói chuyện rất vui.

Karen đưa mắt nhìn Joseph, điều đó khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Tuy vậy, cảm giác này vụt tắt khi Smith đi một vòng quanh bàn, lịch sự chào các cô gái, gật đầu chào Joseph rồi ngồi xuống cạnh Karen. Mọi chuyện còn trở nên tồi tệ hơn khi anh ta bắt đầu thao thao kể về những chiếc xe hơi. Đề tài này nhanh chóng thu hút được sự quan tâm của Karen, và Joseph hoàn toàn bị bỏ rơi. Anh không dám lên tiếng bàn luận vì lo ngại sự thiếu hiểu biết về xe cộ của mình sẽ nhanh chóng bị phơi bày. Vừa may cho Joseph, dường như Smith đủ hiểu biết để thu hút sự chú ý của Karen về lĩnh vực này nên cô không để ý đến việc anh không tham gia bàn luận.

Trước khi Joseph vào công ty vài tháng, Smith phụ trách công việc bán hàng. Mặc dù kết quả làm việc của hai người luôn khá tương đồng nhưng vì nhiều lý do, Smith luôn né tránh được những cơn phẫn nộ của Harsh và thậm chí còn trở thành vị cứu tinh cho đội khúc côn cầu của Harsh. Hiếm khi Smith phải tham gia vào những chuyến công tác bán hàng cuối tuần tệ hại trừ

phi đó là nơi anh ta muốn đến. Và trong những chuyến đi như thế, bằng cách nào đó, anh ta sẽ xoay xở để được lưu lại trong những khách sạn tốt hơn Joseph.

Một lúc sau Smith chuyển sang đề tài khác nhằm thỏa mãn trí tò mò của những người còn lại trong bàn. Anh ta kể về một câu chuyện trong nội bộ công ty mà chưa ai biết đồng thời nói về cách đối phó với Lindley và Harsh trong những tình huống khó khăn. Điều tệ hại là những điều tưởng chừng như vô nghĩa ấy lại thu hút được sự chú ý của Karen cũng như những cô gái khác trong bàn ăn hôm đó. Lúc này Joseph cảm thấy thật khổ sở và anh bỗng ao ước mình đã không có mặt tại đây.

Trên đường về, Joseph ngồi im lặng trong khi Karen lái xe. Cô đưa mắt nhìn anh, ái ngại:

- Anh có điều gì không vui à? Sao trông anh buồn quá vậy?

- Không có gì. Chẳng qua là vì Smith thôi. Anh ta quá kiêu căng. - Joseph trả lời, giọng khó chịu.

Karen cười khoái chí:

- Điều đó làm anh căm à? Theo nhận xét chủ quan của em, Smith không phải là người xấu.

Bên cạnh đó, anh ấy lại hiểu biết nhiều về những chiếc xe cổ.

- Chắc chắn là sẽ có người nào đó hiểu biết hơn anh ta. - Joseph lẩm bẩm.

- Nghĩa là sao ạ? - Karen thắc mắc.

- Không có gì. Nhưng em thấy đấy, cách anh ta nói chuyện về công việc khiến người khác nghĩ là công ty chúng ta sắp đưa anh ta lên làm vua rồi.

- Anh ấy là nhân viên bán hàng có doanh số cao nhất trong suốt nhiều tháng liền, đúng không ạ? - Karen hỏi và ngay sau đó nhận ra mình lỡ lời.
- Và hình như anh luôn bám sát anh ấy.

Joseph chẳng màng biện hộ cho điều này. Anh nhìn ra cửa sổ thư giãn.

Đến cuối ngày, khi mọi người ở công ty đã về hết, Joseph đứng dậy chuẩn bị ra về. Nhưng đúng lúc đó, Gregory xuất hiện trên mép bàn của anh.

- Buổi ăn trưa của anh với Karen có vui không?

- Ta không muốn nói về chuyện đó. - Joseph cúi kính nói.

- Đó cũng là điều tôi đang nghĩ. Trông anh hơi ủ rũ kể từ lúc trở về. Nay, anh chỉ định tán tỉnh cô ấy hay còn có ý đồ gì khác nữa không?

Joseph sửa lại chiếc cà vạt cho ngay ngắn và mệt mỏi ngồi xuống.

- Chú mày cũng biết là cuộc đời ta đã cột chặt với Monica rồi còn gì. Thế vấn đề của chú mày là gì vậy?

- Tôi ấy à? Không có gì. Tôi có năm ngàn đứa con với chỉ một người đàn bà. Không bao giờ tôi quên điều đó cả. Nhưng anh thì khác, anh là người không kiên định.

- Nghe này Gregory! Ta sẽ thẳng thắn trao đổi ý kiến với chú mày. Karen là người tốt. Cô ấy đã giúp ta một vài việc mà trước đó chưa có ai làm như vậy. Ta nghĩ cô ấy khá hợp với ta. Nhưng thôi, dù sao đi nữa chú mày cũng chỉ là một con gián và chẳng thể nào hiểu được trái tim con người đâu.

- Nhưng tôi lại biết một điều rất quan trọng.

- Gregory nhìn Joseph đầy ẩn ý.

- Điều gì? - Joseph tò mò hỏi lại.

- Nguyên tắc số hai của loài Gián: ***Biết Cách Lắng Nghe Tiếng Nói Của Trái Tim.***

- Làm sao lại như thế được? Ý chú mày muốn bảo là ta không nên tin vào tình yêu cũng như việc tìm kiếm bạn tâm giao hả? - Joseph tức giận.

- Tôi không nói thế. - Gregory lắc đầu trấn an Joseph. - Nguyên tắc này khuyên anh phải biết cách lắng nghe tiếng nói của trái tim, chứ không yêu cầu anh dừng bao giờ lắng nghe nó. Nhưng vấn đề là ở chỗ, loài người các anh thường mắc sai lầm khi đánh giá vai trò của trái tim.

- Nếu chú mày nghĩ là chú mày hiểu được cảm nhận của ta lúc này thì chú mày đã sai rồi đấy. - Joseph phản đối.

- Anh hãy bình tĩnh. Sở dĩ anh thay đổi như thế này là do một loại nước hoa đặc biệt gây ra.

- Ý chú mày nói Karen chủ ý khiến ta trở nên như thế này phải không? Chú mày mất trí rồi.

- Chính xác là thế, mặc dù có thể cô ấy không biết đến điều đó. Ở loài gián chúng tôi cũng như ở một số loài côn trùng khác, hương thơm đặc biệt này được gọi là pheromone.

Những con cái sẽ phát ra mùi hương đó khi chúng chuẩn bị tổ tình và sinh nở. Mùi hương đó sẽ lan tỏa vào không khí và những con đực hít phải mùi hương đó sẽ chạy đến với chúng. - Gregory giải thích cặn kẽ.

- Nhưng đó là đối với loài gián! Trong khi đó, loài người chúng ta biết suy nghĩ và có quyền đưa ra quyết định. - Joseph trả lời, nhưng rồi chợt nhớ lại cái cách mà Smith đã làm khi tiến đến bàn của họ lúc ăn trưa.

- Loài người các anh thường bị quyến rũ bởi những mùi hương đó nhưng lại không đủ kiên nhẫn để khám phá chúng. Trong khi đó chúng tôi lại có thể làm được điều này. Chẳng hạn, bây giờ cứ cho Karen là nhà chế biến pheromone của con người. Vậy anh nghĩ anh là người duy nhất phát hiện ra mùi hương đó sao?

- Thôi được. Nhưng mà này, nếu pheromone có thể làm được điều kỳ diệu như vậy thì tại sao ta lại không cảm thấy như vậy đối với Monica? - Joseph hỏi và chờ đợi câu trả lời từ Gregory.

- Anh nói đúng. Trước đây một vài tháng thì chuyện này có xảy ra đấy. Nhưng bây giờ

Monica cảm thấy mối quan hệ giữa anh và cô ấy đã vững chắc rồi nên cơ thể cô ấy không còn phát ra mùi hương đặc biệt nữa.

Joseph nghĩ đến cái đêm đầu tiên anh gặp gỡ Monica và đã bị cô ấy thu hút như thế nào. Hôm ấy Monica chệnh choáng say và với thái độ thách thức, cô đã mời Joseph nhảy. Cuộc gặp gỡ tình cờ hôm đó đã mở màn cho những lần hẹn hò tiếp theo.

Khi tốt nghiệp trường luật, bất chấp sự phản đối của bố, Monica xin vào làm việc cho một văn phòng luật sư cộng đồng. Monica làm việc ở đó năm năm. Ban đầu, Monica đồng ý làm thêm ngoài giờ cho bố để làm ông vui lòng cũng như để tăng thêm thu nhập. Nhưng dần dần, với sự dè dặt của bố, Monica đã có những bước tiến không ngờ trong sự nghiệp.

Buổi tối hôm đó là lần duy nhất Joseph nhìn thấy Monica chệnh choáng. Sau khi đưa Joseph về nhà ra mắt bố mẹ, Monica chuyển đến làm cùng với bố. Ở đây, Monica phụ trách về các quyền lợi cá nhân. Đây chính là lý do khiến Gregory liên tưởng tới việc xúc dầu thạch cho những con ong chúa. Monica đã bắt đầu trở thành một con ong chúa trong cái “tổ” tòa án

của mình.

- Ta thật sự kém cỏi về phương diện hóa học phải không?

- Chắc chắn thế rồi! Anh cũng như hầu hết đàn ông hay con đực của mọi loài sinh vật sống trên trái đất này đều nhàm lẫn giữa sinh vật học với các dạng cảm xúc khác nhau. Điểm khác biệt duy nhất của loài người so với các loài động vật khác chính là con người các anh có thể suy nghĩ và nói chuyện với nhau. Do vậy, điều anh cần làm lúc này là hãy để cho năng lực lý trí của mình làm việc. Hãy quan sát, suy nghĩ mọi việc thật thấu đáo và đừng để bị lạc lối hoặc rơi vào một cái bẫy nào khác.

- Chẳng lẽ Monica cũng giống như một con nhện và đang quyến rũ ta vào mạng nhện của cô ấy?

- Không phải. Monica là một con ong chúa giỏi giang trong vương quốc của cô ấy. Những con ong chúa không chỉ sử dụng pheromone đối với những con ong đực mà còn dùng để thu hút cả những con ong thợ.

- Nhưng nếu như ta không còn tình cảm nữa thì tại sao ta vẫn phải dính líu với cô ấy như vậy

chứ?

- Cũng như những con ong chúa thật sự, Monica tỏa hương đến nhiều con ong đực trong cùng một lúc. Khi pheromone ngưng hoạt động, anh sẽ nhìn đi chỗ khác. Đôi lúc nó sẽ trở lại nhưng thường thì anh không thể đoán trước được lúc nào. Do đó, điều anh cần làm lúc này là chờ đợi.

- Vậy ra Monica đang đánh lừa ta hả?

- Không phải thế. Là anh tự lừa chính mình đấy chứ. Tuy nhiên, cô ấy là nhân tố thúc đẩy nó diễn ra lâu dài hơn.

Trong khi suy nghĩ về điều này, Joseph phải miễn cưỡng thừa nhận rằng Gregory có một vốn hiểu biết thật sự sâu sắc về bản thân anh cũng như những vấn đề liên quan.

- Ta không biết nữa. Nhưng ý kiến của chú mày sắp đánh đổ một số suy nghĩ cố hữu của ta rồi đấy.

- Trong khi tập quen dần với chúng, anh hãy ghi nhớ rằng người ta luôn đáp trả lại tất cả các loại tín hiệu của nhau như ánh mắt, mùi vị và điệu bộ. Trong công việc cũng như trong tình yêu, chúng ta dễ dàng tuân theo những gì được

cho là xuất phát từ tình cảm chân thành. Tuy vậy, việc đưa ra một quyết định sai lầm là điều rất đáng thất vọng bởi vì khi ấy, anh đã để cho một phản xạ cũ sai khiến hành động của mình trong một môi trường mới và hoàn toàn khác.

- Đó là lý do tại sao chú mày cho rằng không nên luôn lắng nghe theo con tim hả?

- Không, ý tôi là anh phải học cách ra quyết định với nó. Những khuynh hướng cũ luôn tốt cho những sinh vật bình thường, còn nếu áp dụng cho mình, con người các anh sẽ chỉ nhận toàn những phiền toái mà thôi.

Chương Năm

Sức mạnh của một bông hoa

Đã ba giờ rưỡi mà Harsh vẫn chưa nói gì với Joseph về chuyến công tác cuối tuần. Từ lúc trưa, Joseph đã không trả lời bất kỳ cuộc điện thoại nào. Anh thừa biết Monica sẽ gọi, và khi đó anh chỉ nghe những lời lẽ kích bác khó chịu mà thôi. Tệ hại hơn nữa, Joseph có thể đoán được phản ứng của cô sẽ ra sao nếu anh về nhà mà không có lời giải thích hợp lý. Joseph thầm nghĩ, nếu bây giờ có thể tạm lánh một vài ngày, dù là đi gặp gỡ với những khách hàng khó tính nhất, thì anh cũng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Khi đó, anh sẽ có một khoảng thời gian cần thiết để nghỉ ngơi và điều chỉnh lại mối

quan hệ với Monica. Tuy vậy, Joseph cũng biết rằng nếu làm như vậy, anh sẽ phải trả một cái giá rất đắt vì sự giận dữ của Monica. Nghĩ đến đó, Joseph thở dài và úp mặt lên bàn.

- Ngồi dậy và nhắc điện thoại lên đi. Nhanh lên! Ông chủ đang đến đó. - Một giọng nói vội vã cất lên bên tai Joseph.

Tuy bất ngờ và lúng túng nhưng Joseph vẫn ngồi bật dậy, vội vàng đưa tay cầm lấy ống nghe.

- Hay thật đấy! Về mặt thời gian, số cuộc gọi của cậu ngày hôm nay thấp đến mức ngạc nhiên. Cậu đang chìm nhanh như một viên đá cuội đấy. - Harsh nói trong lúc đứng sừng sững trên lối ra vào.

- Vâng, thưa ngài Fisk! Tôi sẽ kiểm tra và xem chúng tôi còn bao nhiêu hàng trong kho và có đủ để giao cho ông hay không. Tôi sẽ gọi điện lại cho ông sau. Vâng, xin cảm ơn ông. - Joseph nói một cách lịch sự và đặt điện thoại xuống. - Xin lỗi, thưa ngài Harshfeld, ngài vừa nói gì vậy?

- Hừm. - Harsh cau kính bảo. - Joey, nghe này! Luật sư của công ty thông báo rằng chúng

ta nên hoãn các cuộc giao dịch lại. Có vài việc liên quan đến việc công nhận bằng sáng chế hợp lệ hoặc một số việc tương tự như thế. Do vậy cậu không cần phải đi nữa.

- Cảm ơn đã báo cho tôi biết, thưa ngài Harshfeld. - Joseph đáp, giọng toát lên vẻ chế nhạo dù anh đã cố che giấu.

- Cậu đang giận tôi đấy à? - Harsh hỏi và nhìn Joseph với ánh mắt dò xét.

- Không! Không đâu! Tôi thấy mừng vì ngày mai được ở đây, thế thôi. Nó sẽ cho tôi cơ hội để kịp làm xong những công việc còn lại.

- Thế à? Nói đến chuyện theo kịp, tôi đoán chừng cậu sẽ tham gia trận bóng khúc côn cầu của công ty vào buổi dã ngoại thứ Bảy tới, phải không?

- Chắc chắn thế rồi, tôi nghĩ là tôi sẽ tham gia. Tôi rất vui khi được là một thành viên trong đội, thưa ngài Harshfeld. - Joseph trả lời một cách vui vẻ.

- Trong đội của tôi à? - Harsh hỏi và cười to đến nỗi cái bụng của ông cũng rung theo. - Cậu đừng chơi trong đội của tôi nhé, tôi muốn chiến thắng.

Nói rồi ông quay bước, chực bỏ đi, những ngón tay ông vẫn còn búng lách tách. Nhưng đột nhiên ông quay lại, nhìn Joseph và nói:

- Suýt nữa thì quên. Joey này, tôi cần kiểm tra lại một số khách hàng với cậu. Tôi biết chúng ta có thể khai thác được nhiều hơn từ những gã này đây.

Khi Harsh bắt đầu việc tra vấn thường lệ, Joseph nhìn thấy Gregory đang thủng thỉnh leo lên bức vách ngăn. Nó trèo lên đỉnh một cái đỉnh bầm và bám vào đó. Khi Harsh nói, Gregory bắt đầu nhại theo ông ta. Con gián tìm cách bắt chước làm thành cái bụng to và tư thế giạng chân của Harsh. Nó ngoác cái miệng và đung đưa cặp râu sao cho giống cách nói chuyện và điệu bộ của Harsh. Tất cả những động tác đó khiến Joseph không nhận được cười.

- Có chuyện gì buồn cười lắm hả, Joey? Cậu nghĩ việc thiệt hại của công ty là điều đáng vui mừng lắm sao?

- Không! Không phải thế. - Anh đáp, lần đầu tiên không cảm thấy sợ Harsh.

- Cậu có hiểu rằng việc công ty thiệt hại

đồng nghĩa với việc bản thân cậu cũng chịu ảnh hưởng không?

Gregory cụp râu xuống và cúi thấp đầu hơn dưới cái quắc mắt hung dữ của Harsh. Joseph phải bụm miệng lại và quay đi. May mắn cho anh, lúc đó tiếng chuông điện thoại bất ngờ reo lên.

- A-lô?

Joseph nghe thấy tiếng Harsh rít lên từ phía sau:

- A-lô? Đó không phải là cách anh trả lời qua điện thoại và anh nên biết là...

Cảm giác thoải mái của Joseph biến mất ngay khi anh nghe thấy giọng nói của Monica.

- Anh có bị làm sao không vậy? Sao từ trưa giờ anh không nhắc máy? Anh có biết em gọi cho anh bao nhiêu lần rồi không?

- Vâng, chào cô! Các đường dây điện thoại của chúng tôi đều đang rất bận. Cửa hàng của cô đã từng đặt hàng của chúng tôi trước đây à? Vâng, Gerald Smith vẫn làm việc ở đây. Cô có muốn nói chuyện với anh ấy không? Không à? Tôi thành thật xin lỗi nếu anh ấy xử sự không

hay đối với cô. Vâng! Xin cô hãy tin là chúng tôi sẽ giải quyết dứt điểm vấn đề của cô.

Joseph tiếp tục giữ cách nói như thế cho đến khi Harsh cảm thấy mất hứng thú và bỏ đi. Sau khi Harsh khuất bóng giữa các hành lang, Joseph đổi lại giọng bình thường.

- Monica hả, có chuyện gì vậy em?

- Em mới là người hỏi anh câu đó chứ. - Monica bực mình gắt.

- Ồ, chỉ là trò đùa với mấy người bạn ở đây thôi mà. Không có chuyện gì đâu em. - Joseph nói dối.

- Nó sẽ là vấn đề lớn nếu trò đùa của anh làm mất nhiều thời gian của em. Thế nào, ngày mai chúng ta có cùng đi dã ngoại không đây?

- Có, chúng ta sẽ cùng đi. - Joseph đáp rồi hạ thấp giọng nói tiếp. - Cuối cùng anh đã nói chuyện rõ ràng với Harshfeld. Anh bảo rằng vì ông ta đã không báo với anh sớm và vì anh đã có kế hoạch khác nên chuyến công tác này sẽ phải dời lại vào cuối tuần sau.

- Thế thì tốt rồi. Vậy tối nay mấy giờ anh về?

- Monica hỏi, giọng quan tâm.

- Có lẽ khoảng sáu giờ.

- Vậy anh có thể ghé nhà hàng Tang mua một ít thức ăn không? Một ít cơm đỏ và rau trộn anh nhé? Tám giờ em mới về.

- Được rồi, em yêu. Chúng ta sẽ gặp lại nhau sau. - Joseph nói với mong muốn kết thúc cuộc chuyện trò càng sớm càng tốt.

- Hẹn gặp lại anh. - Monica cúp máy.

Josheph đặt điện thoại xuống và lắc đầu buồn bã.

- Hoa hồng không vui hả? - Gregory hỏi trong khi leo xuống vách ngăn và trèo lên cái chuốt bút chì.

- Có lẽ thế, ta có cảm giác rằng dù là loại pheromone nào đi chăng nữa thì sẽ tồn rất nhiều thời gian để nó tỏa hương lần nữa.

- Tôi nghĩ sẽ rất tốt cho anh nếu những loại pheromone này ngừng tỏa hương trong chốc lát. Khi đó, anh mới có được một khoảng không cho riêng mình.

- Ta cần khoảng không đó để làm gì? - Joseph hỏi, giọng mệt mỏi.

- Để suy nghĩ chín chắn về những vấn đề

liên quan đến anh cũng như tính đúng sai của chúng.

- Nhưng Karen thì thế nào? Ta chỉ cảm thấy mình mạnh mẽ trước cô ấy. À, trước đây ta cũng từng cảm thấy như thế với Monica. Nhưng nếu tất cả chỉ là những chất hóa học và bản năng thì liệu có phải ta đang tạo thêm khó khăn cho mình không? Gregory này, bây giờ ta đang lo lắng về mối quan hệ với Karen. Ta có cảm giác hình như cô ấy cũng có để ý đến ta thì phải.

Gregory di chuyển về phía Joseph như thể để an ủi anh:

- Đừng quên, đôi lúc trái tim cũng có lý lẽ riêng của nó đấy.

Joseph là một trong những nhân viên ở lại văn phòng trễ nhất vào ngày hôm đó. Tất cả mọi người đều ra về sớm để nghỉ ngơi sau một tuần làm việc căng thẳng. Lúc đang đi ra xe, Joseph suýt nữa reo lên khi nhìn thấy chiếc Mustang của Karen đỗ phía trước. Anh bước chậm lại và đưa mắt nhìn xung quanh. Không thấy Karen đâu, anh bắt đầu đi vòng quanh

chiếc xe của mình rồi cúi xuống kiểm tra những con vít. Anh vừa mới kiểm tra chúng mấy ngày trước đó.

Đúng lúc đó, Joseph nghe thấy tiếng bước chân phía sau. Qua khe hở giữa hai chân, anh nhìn thấy một cái quần jeans đang tiến về phía mình. Anh ngồi bật dậy, phủi hai bàn tay vào nhau như cách những nhân viên bảo trì xe thường làm.

- Xe ổn chứ anh? - Karen hỏi

- À... Ủ! Anh chỉ kiểm tra để chắc chắn bộ giảm thanh vẫn còn hoạt động tốt mà thôi. Sáng nay anh có nghe một vài tiếng lạch cạch.

- Anh có muốn em kiểm tra giúp không? Nếu đó chỉ là một cái vít bị lỏng thì em có thể thay tạm cho anh được.

Karen xắn tay áo bước đến. Tuy vậy Joseph nhanh chóng từ chối:

- Cảm ơn Karen, nhưng anh nghĩ mọi thứ đều ổn. Hơn nữa anh không thích nhìn thấy tay em bị bẩn tí nào.

- Anh đừng nói vậy chứ. Em thích những công việc như thế này. - Cô ra hiệu về hướng

chiếc Mustang của mình. - Ở nhà em cũng thế mà.

- Mà em làm gì ở đây trễ vậy? Anh nghĩ là tất cả mọi người ở phòng marketing ra về lâu rồi mà.

- Em ở lại để chờ một cuộc điện thoại. Cách đây vài tháng em được đề cử một giải thưởng cho chương trình quảng cáo, họ vừa mới thông báo rằng em đã đoạt giải.

- Tuyệt quá! Phải thế chứ. Giải thưởng của tổ chức nào vậy? - Joseph hào hứng hỏi.

Karen nhỏ nhẹ trả lời:

- Ồ chỉ là một nhóm công nghiệp nhỏ thôi mà. Chắc anh chưa từng nghe nói đến đâu. Nhưng em thật sự rất vui khi giành được giải thưởng của họ. Em dự định mời mọi người ăn mừng việc này, nhưng khi em quay trở lại văn phòng thì chẳng còn ai nữa cả.

Karen ngừng nói và cười thật tươi với Joseph.

- Em có thể mời anh đi uống với em một ly để mừng cho sự kiện này được không? - Karen cất tiếng mời.

- Tại sao lại không chứ. Chúng ta đi thôi.

Karen là một cô gái đầy cá tính. Ngoài việc thích xe cổ, cô còn thích uống bia. Họ lái xe đến một nhà hàng mới mở gần đó. Khi ngồi vào cặp ghế tại quầy của quán rượu, theo hướng dẫn của Karen, Joseph gọi một ly bia Flower Power Ale, thứ bia mà anh chưa bao giờ uống trước đó.

Họ tán gẫu với nhau rất vui vẻ. Nhưng câu chuyện của họ bị cắt ngang khi Joseph phát hiện có một bàn tay đặt lên vai mình. Anh quay lại và chết lặng trong giây lát.

Smith! Làm sao gã biết họ đang ở đây chứ. Chẳng lẽ gã có hệ thống theo dõi sao?

Smith hất mái tóc qua khỏi mắt và nhìn Joseph chằm chằm.

- Chào Karen. - Smith nói, thậm chí còn không thèm chào Joseph. - Anh có thể nói chuyện riêng với Joseph vài phút được chứ?

- Ồ, chuyện của đàn ông à? - Karen nhẹ nhàng đứng dậy và đi về phía nhà vệ sinh. Trước khi Joseph kịp phản ứng, Smith siết chặt vai anh lại.

- Chúng ta nói chuyện riêng một lát, về công

việc thôi, Joseph. Doanh thu một số mặt hàng của công ty ta đang giảm sút, anh đã nghe nói rồi chứ.

Do chẳng hiểu chuyện gì và vì Karen đang đứng cách đó không xa nên Joseph tỏ vẻ hững hờ:

- Không, tôi chẳng nghe nói gì cả. Nhưng có chuyện gì đó quan trọng sắp xảy ra à?

- Anh nghĩ tôi có thể trở thành một người quản lý giỏi không?

- Ủ, hẳn thế rồi. - Joseph nhìn Smith, tự hỏi anh ta có ý gì. - Harsh được thăng chức hoặc chuyển sang bộ phận khác à?

- Không, không phải ở công ty của chúng ta. Nhưng có thể ông ấy sẽ tiếp tục sự nghiệp của mình ở một nơi nào đó. - Smith đáp, nhìn Joseph đầy ngụ ý.

- Tôi không hiểu anh muốn nói gì. Nhưng không phải anh và Harsh là bạn của nhau à?

Joseph cảm thấy bối rối. Trong suy nghĩ của anh, việc Smith và Harsh thân thiết với nhau là điều hiển nhiên.

- Không phải lúc nào sự việc cũng diễn ra

như vẻ ngoài của chúng đâu. - Smith tiếp tục bí ẩn trong khi vẫn nhìn Joseph không chớp mắt. - Anh có muốn làm việc mà không có máy đếm cuộc gọi, không có Harsh la hét bên cạnh không?

- Ồ, tất nhiên là có rồi. Nhưng đến khi nào mới được như vậy?

- Còn đang bí mật, Joseph à. Nhưng anh phải hứa với tôi là giữ kín chuyện này đây. Đừng có nói với bất kỳ ai, kể cả Karen. Tôi có thể tin tưởng ở anh được không?

Joseph ngập ngừng, cố gắng suy nghĩ đến những chuyện sắp xảy ra.

- Tôi có thể tin anh không? - Smith lặp lại câu hỏi.

- Đương nhiên rồi.

Bây giờ Smith mới chớp mắt và thân thiết siết vai Joseph.

- Tốt rồi. Tôi sẽ không ngồi ở vị trí của Harsh lâu đâu và khi đó, anh sẽ là người kế nhiệm đây.

- Cám ơn, thật tốt khi nghe được điều đó. - Joseph hồ hững trả lời.

Joseph chẳng biết nói gì hơn. Anh hoàn toàn chẳng biết gì về những thông tin trên. Anh nhìn theo bóng Smith. Anh ta đứng trước quầy rượu một lúc để nói chuyện với Karen, sau đó lại vội vàng đi ngay.

- Chuyện gì xảy ra vậy hả anh? - Cô hỏi sau khi ngồi lại ghế và nhấp nhấp một ít bia.

- Anh ấy yêu cầu anh giữ kín một bí mật.

- Tham gia vào một câu lạc bộ nào đó hả. - Karen mỉm cười. - Em nghĩ anh ấy đã yêu cầu nhiều người tuyên thệ như vậy rồi. Dù sao anh cũng đừng tin đó là chuyện nghiêm túc.

- Một lời khuyên thật hay. - Joseph gật gù.

Họ quay lại tán gẫu và Joseph chợt thấy thích làm bạn với Karen biết bao. Cái mùi hương pheromone mà Gregory đã từng nói với anh trước đây là cái gì chứ? Nhưng bất kể nó là gì, anh phải nghĩ cho bản thân mình trước và tất nhiên phải mang nó theo.